

Mariana elkeseredetten szipogott, és érezte, hogy egy könnycsepp gördül végig az orrán. Odanyúlt, hogy letörölje, aztán csak bámulta a kezét.

A könnycsepp üvegből volt. Apró, tökéletes, kristályos üvegkönnycsepp.

Reszkető ujjakkal emelte fel, a tenyerébe tette, és nézte, ahogy ide-oda gördül. Megcsillant rajta a távoli házakból kiszivárgó, halovány fény, és kékesfehéren ragyogott, fényesebben, mint az apja kemencéje.

Mariana felkattintotta a nyakában függő arany medált, amelyet *millefiori* üveg díszített, és becsúsztotta a könnycseppet. Ez jel volt, biztosra vette. Ígéret – önmagának. Mindegy, mit mond az apja, ez *bizonyíték*, hogy van varázsereje.

A sorozat előző részei

A csodaparipa

A lagúna titka

Az álarckészítő lánya

A mű eredeti címe: The Girl of Glass

First published in the UK in 2018 by Orchard Books

Text copyright © Holly Webb, 2018

Hungarian translation © Kondi Viktória, 2020

All rights reserved.

Kiadta a Manó Könyvek Kiadó Kft., az 1795-ben alapított
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja. 2020

1086 Budapest, Dankó utca 4–8.

www.manokonyvek.hu

Felelős kiadó: Kolosi Beáta ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva.

Fordította: Kondi Viktória

Szerkesztette: Kertész Edina

Olvasószerkesztő: Kótai Katalin

Műszaki vezető: Rácz Julianna

Nyomdai előkészítés: Hanák Katalin

Nyomdai kivitelezés: Aduprint Kft.

Felelős vezető: Tóth Béláné

ISBN: 978-963-403-787-3

Holly Webb

*Varázslat
Velencében
Az üveglány*

manó könyvek

Evának és Bronnak – olvassátok együtt

ELSŐ FEJEZET

MARIANA! GYERE KI ONNAN!
Mariana büntudatosan megpördült a tengelye körül. A mostohaanyja a műhely ajtajából sziszegett rá. Elkalandozott – tudhatta volna, hogy mama észreveszi. Az ajtóhoz sietett, és hallotta a tanoncok kuncogását a háta mögött. Megkockáztatta, hogy a válla fölött mérgesen hátrapillantva elkapja Rafa és Giorgio tekintetét, de a fiúk már újra a kohót rakták, és nem vették észre.

– Elég legyen ebből! – A mostohaanyja megragadta a csuklóját, és kirángatta a műhelyből. – Mit kerestél odabent, buta liba?

- Csak nézni akartam őket – motyogta Mariana.
– Látni akartam aput. Nem csináltam semmi rosszat.
– Az üzletben van rád szükségem.

Porolni!

Mariana ide-oda tekergett a mostohája szorításában, próbálta kiszabadítani a karját – már megint? –, aztán észrevette a dühös szikrát mama szemében, és elhallgatott, mert nem akart pofont kapni.

– Akkor bemehetsz helyettem a városba. Itt a lista, menj le a csónakokhoz, és keress valakit, aki átvisz.

Mariana bólintott, és visszanyelt egy sóhajt. A velencei lagúnában tett kiruccanás még mindig jobb volt, mint órákon át porolni és fényesíteni az üzlet kirakataiban álló, csillogó üvegedényeket és üvegdíszeket. De tudta, mi lesz a listán. Még több drága és haszontalan bűbáj. Még elképesztőbb, mindent gyógyító varázsigék, amelyekről a piacon pletykáltak. Még több ígéret.

Egyik sem fog működni. Persze Mariana és az apja is reménykedett még. Nem adták fel, soha nem adják fel. De számukra ez csak halovány remény volt, semmi több, a gondolataik közé rejtőző kósza fénysugár. Mariana mostohaanyja viszont megingathatatlanul hitt

a gyógyulásban. Mariana úgy sejtette, azért, mert nem engedhette meg magának, hogy feladja a reményt. Ha bevallaná, hogy Elizabetta talán sose gyógyul meg, akkor összeomlana, mint egy marionettbábu, ha elvágják a zsinegeit.

Eleinte minden olyan jól alakult. Eliza egészséges és kövér kisbaba volt, a haja göndör és mézbarna, a bőre selymes, az arca olyan rózsaszín, mint a drága viaszbabáké. Mariana hatéves volt, amikor a féltestvére megszületett, és pár hónapig a mostohaanyjával együtt rajongtak a csöpp kislányért. Úgy öltöztették Elizát, mint egy kis hercegnőt. A Galdini Üvegműhely volt a sziget egyik legjobb üvegfúvó műhelye, és Bianca Galdini megengedhette magának, hogy selyembe és csipkébe öltöztesse a gyermekét. De Eliza még egyéves sem volt, amikor betegeskedni kezdett. Odalett az orcája imádni való kerekése, és bár nőtt, kisebb maradt, lassabban mászott és később kezdett járni, mint más gyerekek. Ott rohant a többiek nyomában és csivített, mint egy papagáj, amíg ki nem fogyott belőle a szusz. Ilyenkor Mariana vagy az egyik idősebb fiú felkapta a hátára, ő meg gurgulázva kacagott örömeiben.

Eliza most már négyéves volt, de ha valaki ismeretlen rápillant, azt gondolhatta, még csak két- vagy legfeljebb hároméves csöppség. Aztán észrevette, milyen viaszápadt, milyen furcsán ragyog az arca, amikor együtt próbál szaladni a többiekkel, és milyen fáradtan szorítja a kezét a mellkasára. A napja nagy részét a bolt egyik sarkában álló díványon kucorogva töltötte, babázott, meg azokkal az üvegcsesebecsékkel játszott, amelyeket az apja készített a mulattatására. Az üzletbe lépő látogatók először rámosolyogtak az édes kislányra, de aztán meghallották, milyen akadozva veszi a levegőt, észrevették a babák haját fésülgető sovány kis ujjakat, és zavartan elfordították a pillantásukat.

– Mi kell már megint? – motyogta Mariana. Lesütötte a szemét, amint a mostohaanyja éles pillantást vetett rá az erszénye fölött. – Úgy értem, hova kell mennem?

– Én is mehetek?

– Kicsi Eliza! Azt hittem, alszol! – Mariana mostohája a lány kezébe nyomta az érmékkel teli erszényt, és a bolt sarkába sietett, a finom gyapjútakarókba bugyolált lányához. – Pihenj még, kincsem. Nemsokára enned kell pár kanál levest, aztán kimegyünk megnézni a sirá-

lyokat. Mariana bemegy a városba, hoz neked orvosságot, az majd segít könnyebben lélegezned, drágaságom.

– Hadd menjek én is! Szeretném megnézni a boltokat. Elviszel magaddal, Mariana? – A kislány Mariana felé nyújtotta karomszerű ujjacskáit.

Mariana áthajolt a dívány karfáján, és rámosolygott a kishúgára.

– Bárcsak elvihetnék, gyöngyöm. De nagyon hosszú az út, és azt hiszem, elég apró lesz a ladik. Talán Leo rozoga tákolmányával megyek. Beletelik egy órába is. És a vízen hűvös van. Pihenj csak, ahogy mama mondta, én meg hozok neked orvosságot.

Eliza megpróbált felülni, mintha vitatkozni készülné, de aztán kiszaladt a szín az arcából, és az ajka elkékölt. Nagy levegőt vett, és szigorúan nézett a nővére.

– Mondd meg nekik, hogy jóízűt kérek! A múltkori szörnyű volt. Égett tőle a torkom.

– Megmondom – ígérte Mariana.

– Tessék. – A mostohaanyja egy kis papírdarabot nyomott a kezébe. – Signor Nesso boltja, a Szent Márk téren.

Mariana felszisszent. A Szent Márk tér volt a leg-

drágább hely a városban. Jól ment az üzlet, de azért sem Mariana, sem a mostohaanyja nem vásárolt ott soha. Az a hely az udvari népnek, a nemeseknek volt való, azoknak, akiknek nem kell dolgozniuk. A tér varázsboltjában kétszer annyiba került minden bűbáj, mint bárhol máshol.

– Sajnálod a húgodtól? – mordult rá a mostohaanyja, és felé fordult. Mariana gyorsan hátrált egy lépést.

– Nem úgy értettem...

– Lódulj!

Mariana felsóhajtott, és integetett Elizának. De a húga nem integetett vissza – izgett-mozgott, mert az anyja éppen szorosabbra csavarta körülötte a takarókat. Mariana felszökdécselt a hátsó lépcsőn a kapucnis kabátjáért a szobájába, aztán a bolt mögötti udvaron keresztül ment ki a házból, hogy ne kelljen még egyszer összevesznie a mostohájával. Régebben szerette őt Bianca, Mariana tudta, hogy így volt. Mindketten rajongtak Elizáért, amíg egészséges volt. Ezt a melegséget még most is lehetett néha érezni, főleg, amikor Eliza kicsit jobban érezte magát, vagy esténként, amikor békésen aludt az emeleten. De amikor Eliza nehezen

vette a levegőt, és nem tudott felkelni a díványról, úgy tűnt, Mariana minden mozdulata dühíti a mostohaanyját. Miért ilyen eleven ez a lány, ha az ő kicsikéjébe csak hálni jár a lélek? Mariana tudta, hogy ez azért van, mert a mama nagyon aggódik Elizáért, de alig bírtak öt percig megmaradni egy szobában anélkül, hogy összevesztek volna.

Mariana kisurrant a *fondamentára*, a csatorna mentén futó széles rakodópartra, ahol egymás után sorjázta a magas kikötőbakok. A part mellett rengeteg kis ladik sorakozott kikötve, és sok hajón a vászontető alá gömbölyödve szundikált a tulajdonosa.

– Leo!

Az egyik legkisebb, málló fatuskóhoz kötött hajó vadul himbálózott, ahogy a benne alvó fiú felriadt.

– Mi történt? Ja, te vagy az?

Mariana leguggolt a kőpart szélén.

– Leo, el tudnál vinni a városba? A Szent Márk tere? Tudom, innen messze van, de kérlek... Vagy tudsz valakit, aki arra megy? A mostohaanyám küldött.

– Már megint? – A fiú ásítva felült. – Nem pár napja volt, hogy valami amulettet kerestél neki?

Mariana elkomorodott.

– De igen. Nem működött az amulett – még szép, hogy nem. Csak egy csinos, lila kő volt. Az apám tanoncai is meggyőzőbb amuletteket tudnak készíteni a maradék üvegből. Szólhatnak is nekik, kereshetnének egy kis pénzt.

– Nem történt *semmi*? – Leo elhúzta a vásznat, és begyömöszölte a hajóorrban található kis szekrénybe. A kezével leporolta az előtte álló durva fapadot, és csúfolódva meghajolt Mariana felé.

– Egy kicsit szikrázott, amikor mama Eliza kezébe adta – mondta Mariana szórakozottan, miközben bemászott a partról a csónakba. – De ez minden.

– És a mostohád mit szolt hozzá? Nem küldött vissza az áruhoz reklamálni?

Mariana megrázta a fejét.

– Tudod, milyen. Fél a mágiától. Sose merné. Azt gondolja, a bűbajok működnek, csak még nem találta meg az Elizának valót. Sose adja fel. Azt gondolta, a szikrázás is azt jelenti, hogy nagy hatalmú varázslattal van dolga.

– Hmm – morgott Leo. – Az a ragyogás. Mintha újra

fényt csempésznél egy hal szemébe, mikor már nem a legfrissebb. Nem mintha én valaha csinálnék ilyesmit.

– Belefeledkezett a horgonykötél kioldásába.

Mariana gyanakodva nézte.

– Remélem, nekem nem tervezel ilyen halat eladni.

– Sose mernék – morogta a fiú. – Ki tesz éppen szívességet kinek, signorina?

– Tudok fizetni!

– Nem kértem, hogy fizess! – A fiú elvörösödött, ahogy rápillantott, Mariana felsóhajtott, és megsimogatta a fiú kezét az evezőn.

– Sajnálom. Nem úgy értettem...

Nem kellett volna ezt mondania – kiskoruk óta barátok voltak, olyan kiskoruk óta, mikor még nem értették, hogy Mariana egy köztisztelőben álló üvegfüvő lánya, akinek az üvegei még különlegesebbek és drágábbak a varázslattól, amelyet beléjük lehel. Leo anyja özvegyasszony volt, aki abból élt, hogy ruhákat javított, többek között Mariana családjának is. Amint Leo elég erős lett hozzá, hogy elkormányozza az apja csónakját, minden reggel kiment halászni. Az apjától örökölt egy kis varázserőt, amivel becsalogathatta a halakat és

homárok a hálójába. Leo bárkinek szívesen eladta a zsákmányát, és nemegyszer a nagy velencei paloták konyhájára került, amit fogott; de még a halakért kapott pénzzel együtt is sokkal szegényebb volt a kis Signorina Galdininél.

– Hoztam neked egy zacskó mézes cukorkát, köszönetképp – motyogta a lány, és elővette a zacskót a köpenye zsebéből. Leónak sosem volt pénze édességre, pedig odavolt érte, sokkal inkább, mint Mariana.

A fiúnak felragyogott a szeme, és el is felejtette a sértettségét.

– Egy egész zacskóval! Ez egy hónapig is kitart, Mariana! – elvigyorodott. – Ezért megéri megkerülni a várost. Sőt, még a visszautat is megéri, ha akarod. Sokáig tart szerinted, mire megtalálod ezt a mostani bűbájt?

Mariana oldalra pillantott.

– Hát... Nem. Nem hiszem. De a mamának azt mondanám, több idő volt, ha érted, mire gondolok.

A fiú felhorkant.

– Nem fogja elhinni, ha megint órákig nem térsz vissza.

– Majd azt mondom, hogy sok idő volt, míg elké-

szül – vonta meg a vállát Mariana. – Akár még igaz is lehet.

– Találkoznék pár emberrel a városban. Visszajövök érted, ha már végignézted a művészek meg a maszkkészítők műhelyeit. Csak ne kend megint össze magad festékekkel, különben rájön, hol jártál.

– Kösz, *anyuci!* – Mariana a szemét forgatta, de mosolygott. Velence tele volt festőkkel, szobrászokkal, maszkkészítőkkel és ékszerészekkel. Minden boltban szebbnél szebb dolgokat árultak, és a legtöbbjüket nemcsak nagy szakértelemmel, hanem varázslattal is készítették. Mariana imádott köztük bóklászni. Ott-hon, az üvegfüvő műhelyben is varázslat vette körül, de soha még csak egy fűvókához sem érhetett hozzá. Az apja ebből a szempontból régimódi volt. Konzervatív. A lányok nem lehetnek üvegművesek, ilyen egyszerűen nincs, bármennyire is kérlelte a lánya, tudta, hogy így van ez jól. Mariana rettenetesen szerette volna használni a varázserejét, érezte, hogy ott lapul benne – de kezdett rájönni, hogy Muranóban ez nem lehetséges.

Az út hátralévő részében ráérősen beszélgettek. Ma-

riana kihajolt a hajó oldalán, hogy belebámuljon a lagúna zöldesbarna mélyébe. A hajót sötét árnyak követték, halak, amelyeket Leo különös varázsereje csalogatott fel a tengerfenékről. A lány megfigyelte, hogy a fiú időről időre megkopogtatja az evezőket, visszaküldve az összezavarodott teremtményeket a víz biztonságos mélyébe.

A város ragyogott az őszi napsütésben, ahogy közeledtek. Marianának még a lélegzete is elállt, ahogy a tornyok és a kupolák egyre nagyobbra nőttek, és úgy emelkedtek ki a vízből, mint valami csodálatos ékszer. Murano is szép volt a színesre festett házaival és a mólónál lebegő hajókkal, de nem volt olyan előkelő, mint a város. A szigeten csupa barátságos és sürgő-forgó halász és üvegműves élt. Mariana szerette a Velence csatornáit mentén sorakozó fenséges palotákat és templomokat. Minden sarkon újabb káprázatos, faragott meg aranyozott márványhomlokzat, amely mögött hihetetlenül tökéletes ruhába öltözött nemesemberek táncoltak és lakomáztak. A város olyan volt, mint egy tündérmese – még a mocskos sikátorok is csak emelték a hely fényét.

Leo egy hosszú mólóhoz kötötte a hajót Olívia hercegnő palotája előtt.

– Még sötétedés előtt visszaevezek – mondta, miközben kiségitte Marianát a mólóra. – Ne késs el.

– Nem fogok. – A lány a válla köré csavarta a köpenyét a szél ellen, és elsietett, miközben Leo hosszan nézett utána.

A papírfecnin az állt, hogy Signor Nesso boltja a Szent Márk téren van, de az nem derült ki, pontosan hol. Mariana ott állt a hatalmas tér közepén, háttal a székesegyháznak, és bizonytalanul pillantott az üzletek oszlopsora felé. A tér nyüzsgött körülötte, jól öltözött nemesemberek siettek a templomba vagy a palotába, vagy csak kijöttek korzózni, hogy megsétáltassák a finom ruháikat ezen a napos délutánon.

A teret övező egyik árkádsorban hirtelen apró, arany madarak raja tűnt fel, és Mariana elmosolyodott. A madarak csengő, túlvilági hangon csivitelve felrepültek az égbe. Ez csak bűbáj lehetett, biztos volt benne. Talán majd eltűnnek, ha már elég távol járnak a mesterüktől. Ez reklám lehetett, méghozzá az ámuló tekintetekből és a felreppenő dicséretekből ítélve elég hatásos. Maria-

na elkezdett keresztülfurakodni a tömegben annak az ár-
kádnek az irányába, ahonnan a madarak felszálltak. Az
oszlopsornál megállt, és bekukucskált az árnyas oszlop-
csarnokba. Nem számított rá, hogy izgulni fog – annyi
helyen járt már a gyógyír után kutatva. De a tér nap-
sütötte, csillogó márványához képest az árkád sötétnek
tűnt. Érezni lehetett a mágia enyhe pézsmailatát, és a
madárcsicsergés még ott visszhangzott a beszélgető em-
berek körül. Fájt a kézfeje, és egy csepp hideg izzadság
jelent meg a homlokán. Nagyon szeretett volna belépni
a boltba – hogy megnézzze, mi van ott, érezze maga kö-
rül a varázslatot, a sok varázslatos tárgyat. De mégis alig
tudott moccanni.

– Elizának lesz – motyogta magában, miközben egyik
lábával reszketve átlépett az árnyékba. – Hátha most
tényleg segít. – Érezte, hogy a fal köveiből süt a mágia,
és tovább remeg a levegőben is. Érezte, hogy hívja, és
benne megmozdult valami, mintha felelni akarna. Az
ilyen erős varázs csak tud segíteni a kishúgán?

Az árkádok alatti hideg homályban talált egy boltot,
amely meglepően emlékeztetett az apjáéra. A polco-
kon üvegek és ledugaszolt porcelánkorsók sorakoztak.

Mintha az apja boltját ötvözték volna az élelmiszer-kereskedéssel, ahova néha a mostohaanyjával járt. A fal körül takaros rendben még zsákok is sorakoztak, bár Mariana úgy sejtette, nem rizs és nem is szárazbab van bennük. A remény kezdett elhalványulni benne. Végül is ez csak egy bolt. Arra való, hogy pénzt keressenek vele. A búbájok csak csinos játékszerek, mint minden más, amit a mostohája vett.

– Igen, signorina?

Mariana ugrott egyet. Nem vette észre, hogy közeledik valaki – a férfi mintha az üzlet hátuljában lévő sötét függönyök közül bukkant volna elő anélkül, hogy megmozdult volna. Pukedlizett egyet – az udvariasság sosem árt, akkor sem, ha nem reméli, hogy tudnak neki segíteni.

– Hátha mégis tudok.

Mariana úgy bámult a férfitra, hogy még az álla is leesett. Becsukta a száját, és összeráncolta a homlokát.

– Ez pont olyan illetlenség, mint kihallgatni egy beszélgetést – közölte fagyosan.

– Ami veled, gondolom, még *soba* nem fordult elő – helyeselt az öregember mosolyogva. – De néha, signori-

na, akaraton kívül is meghallunk dolgokat. Például, ha az anya és az apa a gyerekszoba ajtaja előtt veszednek.

– De én nem...

– Hidd el, kedvesem, szokatlanul hangosan gondolkodtál.

Mariana még mindig kissé gyanakodva pillantott rá. De ha olvas a gondolataiban, akkor legalább egy varázslatos képessége van. Talán tényleg olyan nagy a varázsereje, mint képzelte, és a bűbájai talán többet érnek, mint az eddigiek. Újra pukedlizett, hátha újakezdheti az egészet.

– Jó reggelt, signor. A mostohaanyám küldött, hogy megkérdezzem, van-e olyan bájitala, ami meggyógyíthatná a húgomat. Hallotta, hogy az egyik szomszédunk gyerekének adott valamit, azt hiszem. Elmulasztotta a fejfájását.

– De a húgodnak nem a feje fáj, igaz? – mormogta a férfi, és kicsit közelebb jött. A fekete bársonyköpenye táncolt körülötte. Árnyék – csak ennyi volt. A fekete köpeny visszasüllyedt a függöny sötétjébe. Nem varázslatos jelenés volt.

– Nem hiszed, hogy bármelyik bűbájom, vagy bárki másé, segíthet rajta. Miért?

Mariana nyelt, és érezte, hogy könnyek gyűlnek a szemébe.

– Kiskora óta beteg. De mostanában egyre rosszabbul van. Nehezen lélegzik, és már nem tud egyedül járni se. Mindennap egyre gyengébb, azt hiszem. Ma reggel segítettem neki felöltözni, és megnéztem. Olyan sovány és olyan sápadt! Mintha... szinte mintha áttetsző lenne a bőre. Nem is vettem észre, amikor megváltozott. – Az öregemberre nézett, gondolkodott, hogyan magyarázza el. Ő maga sem értette igazán. – Gondolom, mert annyit látom Elizát, és csak egy icipicivel lett rosszabb mindennap. Ezért nem vettem észre, milyen beteg. De ma megnéztem, rendesen... Mintha most láttam volna először hosszú idő óta.

Az öregember – Signor Nesso, a bolt tulajdonosa, gondolta Mariana – sóhajtott. Előhúzott két zsámolyt a polc alól, leült, és megpaskolta a másik zsámolyt, jelezve Marianának, hogy üljön le.

– Megértem. Szegény feleségem is így lett egyre rosszabbul néhány évvel ezelőtt. – Finoman megrázta

a fejét, miközben Mariana szomorú szemébe nézett.
– Nem, rajta sem tudtam segíteni.

– De Nicót meggyógyította – suttogta Mariana. –
Láttam tegnap, ott játszott a rakparton a barátaival.
Egészségesnek tűnt.

– Csak enyhe altatót adtam az anyjának, hogy csillapítsa a fájdalmat, és ki tudja pihenni magát. A betegség magától múlt el.

– Nico anyukája nem ezt mondta. – Mariana makacsul szegezte rá a pillantását, mintha ez segítene, hogy a férfi megváltoztassa a történetet. Hiába gondolta, hogy a beszerzőkörútja időpazarlás, mégis, valahol mélyen benne volt a remény szikrája. – Azt mondta, csoda történt.

– Mindenki hinni akar a varázslatban.

– De maga varázsló! Olvas a gondolataimban, igazi varázsló!

– Vannak dolgok, amelyeken a varázslat sem segít, gyermekem. Nagyon sajnálom. Ha a húgod egyre gyengül, ahogy mondtad, akkor készíthetek neki bájitalt, ami segít könnyebben lélegeznie vagy elaludnia, sőt, akár szépeket álmodnia. De az életét nem adhatom vissza a mágiámmal.

– Annyi történet szól a kívánságokról, és... és a lányokról, akik felébrednek az üvegkoporsóban, meg mindent megoldó varázsigékről! Miért nem tud senki segíteni a húgomon? – suttogta Mariana.

– Ha mélyen gyökeredzik a baj, és ezt a bajt nem varázslat okozta, akkor azt nem lehet varázslattal meggyógyítani – magyarázta az öregember. – Van néhány bűbáj... – sóhajtott –, de nem minden varázslat jó. Veszélyes is lehet. Sőt, kegyetlen. Lehetne rá mód, hogy a húgod néhány hétre vagy hónapra jobban legyen, de ehhez ártani kellene valaki másnak. Érted?

Mariana bólintott.

– Azt nem kérném.

– Ha kérnéd is, nemet mondanék. – Az öregember szeme dühösen villant a bolt homályában, és Mariana rémülten hőkölt hátra. – Tudom, hogy nem kérted, gyermekem. Ne félj.

– Gyakran jönnek ide ilyen bűbájokért?

– Gyakrabban, mint szeretnéd. De emiatt ne aggódj. Készítsek valamit a húgodnak?

Mariana sóhajtott.

– Tud olyat készíteni, aminek jó íze van? Tudom,

hogy nem ez számít, de azt mondta, a legutóbbi borzalmas volt. Mama mindent megitat vele, bármilyen gyógyszert is küld, és kár lenne, ha elrontaná az ebédje ízét, így is alig eszik valamit.

Az öregember kuncogott.

– Ez talán még menni fog.

Felállt, és keresgélni kezdett a polcokon. Vidáman dudorászva szedte össze a hozzávalókat az üvegekből és a palackokból egy kis kőtálba. Mariana kíváncsian figyelte. Az orrát facsarta az összekeveredő fűszerek és porok szaga. Ez a varázslat nagyon más volt, mint az apjáé. Az üvegfúvó belelehelte a bűbájokat az alkotásaiba, és a műhely sötétjében egyesítette a varázslatot az olvadt üveggel. Régi hagyomány, és nagyra tartották a városban – az apja fontos ember volt. A tanítványait a fiúkban rejlő mágia alapján választotta ki. Rafa és Giorgio évekig dolgoznak az apja mellett, elvégezve az unalmas, alantas feladatokat, abban a reményben, hogy egyszer majd az ő varázsserejük is akkora lesz, mint a mesterüké, és ők maguk is elismert üvegfúvó mágusokká válnak. De ilyen varázsigéket, mint itt, nem használ-

tak. Mariana ujjai megmozdultak, és észrevette, hogy izgatottan tördeli a kezét.

– Idejöhetsz és nézheted – pillantott fel Signor Nesso –, ha nem tartasz a mágiától.

– Az apám üvegfüvő varázsló – magyarázta Mariana, miközben felugrott, és áthajolt az asztal felett, hogy belekukucskáljon a tálba. – Úgy néz ki, mint egy... egy recept. Mint amikor a szakácsunk fűszereket aprít. Nagyon másmilyen.

– Üvegfüvő. Szerencsés gyerek vagy, hogy ennyi szép dolog vesz körül.

Mariana elfintorította az orrát.

– Szép dolgok, amik másnak tartogatják a varázsuakat. Nekem csak a port szabad letörölnöm róluk. Ez varázsige? Vannak hozzá szavak? Vagy csak úgy magától történik, ahogy az apám varázslata?

– Vannak szavak, de nem számítanak olyan sokat – magyarázta az öregember, és rámosolygott a lányra.

Mariana kíváncsi volt, vajon magányos-e. Úgy tűnt, örül, hogy megmutathatja valakinek a bűbájt. Mint-ha szeretne beszélgetni valakivel. A lány körülnézett

az üzletben, és hirtelen feltűnt neki, milyen üres. Úgy képzelte, a *piazzán* lévő üzletekben sokkal nagyobb a nyüzsgés.

– Az emberek nem maradnak soká a varázsboltokban. Általában nem. Csak besurrannak és kisietnek.

Mariana pislogott, aztán igyekezett minden erejével halakra gondolni, hogy lássa, mi történik. Nem örült, hogy az öregember a gondolataiban olvas.

– Így, nagyon szép. – Az öreg felemelte a kezét a márvány mozsártörőről, amellyel a hozzávalókat törte össze, és gyorsan megforgatta Mariana előtt a levegőben. Egy apró, ezüstös halacska vergődött a tenyerében, és a lány felkiáltott.

– Na, fogd csak meg szegénykét. Tedd bele egy üvegbe. Az asztal túlsó végén áll egy kancsó víz.

– Maga készítette! – Mariana felkapta a halacskát, és belepottyantotta az üres üvegedénybe. Büntudatosan nézte, ahogy víz nélkül vergődik. Majdnem feldöntötte a kancsót, ahogy odarohant, hogy megtöltse az üveget, de aztán érezte, ahogy kiemelkedik a kezéből, és a vízsugár az apró halacskára ömlik. Az ezüstös terem-

mény egyből magához tért, és hosszú úszóival álmosan csapkodva siklott a szikrázó vízesésben.

– Igen, a gondolataidból. Mondtam már, gyermekem. Nem tudok mit kezdeni vele, ha itt állsz melletttem, és szinte a fülembe kiabálsz. De talán odaadhatnád a halat a húgodnak ajándékba. Az apád biztos tud készíteni egy edényt, amiben ellakhat, valami érdekesebbet ennél az egyszerű, régi üvegnél.

– Sajnálom... – suttogta Mariana. – Nem akartam goromba lenni.

– Én sem – mosolygott az öregember, miközben belemártotta göcsörtös ujjait a tálba, és megkeverte. – Jól gondolod, tényleg nincs sok ember, akivel beszélgethettek. A város lakói olyan gyorsan haladnak el az ajtóml előtt, ahogy csak tudnak.

– Még a gyerekek is? – ráncolta össze a homlokát Mariana. – Akkor is, ha olyan szép dolgokat készít, mint ez a hal, meg a madarak, amiket korábban láttam kirepülni a boltívek alól?

– Az oszlopok körül ólálkodnak és leselkednek. Azzal heccelik egymást, hogy ki mer idefutni, és átdugni

a lábát a küszöbön. De nagyon ritka, hogy tényleg be is jönnek.

– Én bejőnnék – sóhajtott Mariana. – Egyetlen hasonló bolt sincs a szigeten. Senkit nem láttam még így varázsolni. Miért keveri össze a kezével?

– Az apád belelehel a mágiát a munkáiba, nekem meg kell érintenem. – Kihúzta az ujját. A keverék bíbor foltjai megültek rajta. – Add ide azt a kis zöld üvegpalackot ott.

Mariana odaadta, és az öregember suttogva tölcserűt formált a kezéből. Aztán illatos, ibolyaszín folyadékot öntött az ujjai közül a palackba, gyorsan megállította, és visszaadta Marianának.

– Olyan illata van, mint az erdei gyümölcsöknek! – Az öregember kezére nézett, aztán a tökéletesen tiszta tálra.

– Azt mondtad, jóízűt szeretne.

– Milyen hatása lesz? – kérdezte Mariana, a tenyerében ringatva az apró üvegcsét.

A varázsló a lány kezére tette a kezét, és felsóhajtott.

– Nem sok. Bár többet tehetnék, de segíteni fog. Egy

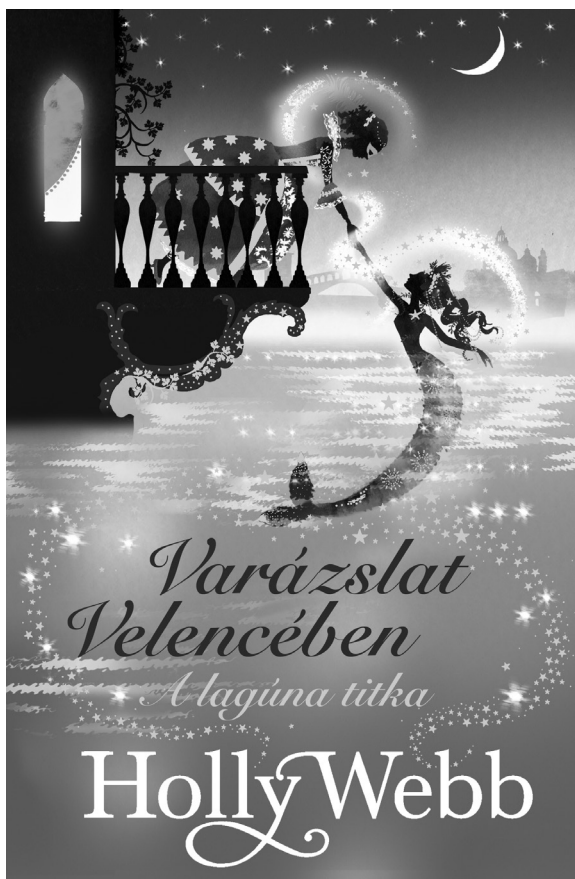
kicsivel több ereje lesz a húgodnak. Kevesebb fájdalma. Nyugodtabb álma.

– Ez több, mint amit reméltem – mondta Mariana, de érezte, ahogy megtelik könnyel a szeme. Ebben a mágiában bízott. Ha Signor Nesso azt mondja, Eliza meggyógyul, elhitte volna... Inkább, mint bármelyik utazó varázsló különös állításait. És hitt neki most is, amikor azt mondta, nem tudja meggyógyítani a testvérét. Senki nem tudja. Úgy érezte, most veszi kezdetét a búcsú.

A sorozatban megjelent

Olivia Velence hercegnője. Amikor a víz elárasztani készül a várost, tudja, hogy egyedül a varázsereje akadályozhatja meg a bajt. A hercegnő elszántan kutat segítség és egy megbízható barát után, amikor hihetetlen felfedezést tesz – egy csodás teremtmény él láthatatlanul a vízben. Egy csodaparipa. Lucian ismeri a tenger legmélyebb titkait, amelyek segíthetnek megmenteni a várost. Megmaradhat-e a barátságuk az Olivia és Velence elleni összeesküvés után is?

Velence szörnyű veszéllyel néz szembe... Megmentheti-e egy fiatal lány és egy sellő barátsága a várost? Mia kisasszony nem hisz a varázslatban – még akkor sem, ha unokanővére, a hercegnő a valaha volt legnagyobb varázsképeségű uralkodó Velence történetében. Ám mikor Mia találkozik egy sellővel,

Arával, lehetetlen tovább ellenállnia küldetésének. A két barátnak együtt kell megmentenie otthonukat – de elég erős lesz-e a közös varázslat a barbár támadás megállítására?

Holly Webb

Varázslat Velencében Az álarckészítő lánya

Colette az édesanyjával él, gyönyörű ruhákat készítenek Velence gazdag hölgyei számára. Soha nem ismerte az édesapját, és az anyukája sem beszél róla, ám Colette hímzései életre kelnek és táncot lejtenek, és a lány biztos benne, hogy mágikus erő rejtőzik a vérében. Aztán Colette felfedezi az igazságot: az édesapja híres álarckészítő és hatalommal bíró mágus is egyben... Az elbűvölő *Varázslat Velencében*-sorozat harmadik kötete a sikerszerző Holly Webb tollából.